

„Dievs ir Dievs, kas mēra” (Dievs ir mēru Dievs)

Dievs ir spiests būt Dievs, kas mēra. Ja Viņš tāds nebūtu, tad nebūtu iespējams Visuma sākums. Tajā viss ir precīzi nomērīts attiecībā uz laiku, telpu, matēriju un enerģiju. Paturi prātā visus šos faktorus katrai planētai, plus vēl centrālās un gravitācijas spēkus, lai to visu harmonētu, un tu sapratīsi, ka Dievs ir Dievs, kas mēra.

Tad aplūko sugu daudzveidību. Arī tur Dievs Sevi parāda kā Dievu, kas mēra. Kādam vajadzētu būt pareizajam oda dzeloņa izmēram? Cik daudz ziloņiem vajadzētu būt barā? Kādam vajadzētu būt gazeļu ātrumam – pietiekamam, lai vairumā gadījumu aizbēgtu no lauvas, bet ne tik ātram, lai lauva nomirtu badā? Kā tu samērotu katru sugu tā, lai tās cita citu neiznīcinātu? Dievs ir Dievs, kas mēra. Kādu zaļuma nokrāsu tu ieliktu sarkanā ozola lapās salīdzinājumā ar ābeļu lapām? Vai uztver domu? Vai tu kļūsti pārsteigts par Dieva gudrību? Vajadzētu! Tu saproti, kur es tēmēju, vai ne? **Ja Dievs ar tādu precizitāti darbojas dabā, kas tev liek domāt, ka ar tevi Viņš rīkojas citādāk?**

Tas cilvēkam senatnē lika pasludināt no jumtiem: *Debesis daudzina Dieva godu, un izplatījums izteic Viņa roku darbu. Diena dienai to pauž, un nakts naktij to dara zināmu. Nav nekādas valodas, nedzird ne vārda, neskan to balss* (Ps. 19:2-4).

Vai aptver, ka pirmajos 2500 dzīves gados uz zemes cilvēkam nebija Bībeles? Lai tiktu pestīts un staigātu ar Dievu, kā to darīja Ēnohs, cilvēkam pietika ar to, ko redzēja dabā un dzirdēja no Dieva savā iekšienē. Šajos 2500 gados miljoniem cilvēku nonāca paradīzē. Un tur, paradīzē, viņi sastapa Jēzu, kurš viņu dvēselēm deva Savas asinis un veda tos godības pilnā gājienā pie Dieva troņa.

Jā, patiešām, senais cilvēks sēdēja uz sava jumta, vērodams zvaigznes debesīs naktī un skaisto ērgļa lidojumu sārtajā saullēktā un skandēja ar Dāvida vārdiem: *Ģeķis saka savā sirdī: „Dieva nav!”* (Ps. 53:2.) Senajam cilvēkam nebija problēmu kontaktēties ar Dievu vai atrast svētnīcu – viņš vienatnē sēdēja, kur katrs krūms bija Dieva apmirdzēts un ikviena radība lūkojās uz Dievu, lai saņemtu dienišķo uzturu (Jes. 6:3; Ps. 147:9). Atkārtoju, lai ko tas redzēja un ko juta savā sirdī, viņš pazina Dievu – tikmēr, kamēr bija pietiekami gudrs neapslāpēt šīs zināšanas un nepielūgt radību Radītāja vietā (Rom. 1:18-25).

Cik nožēlojams tam pretstatā ir mūsdienu cilvēks, kurš, debesis piesārņojis, sēž savā ar plastmasu, sintētiku un elektroniku piebāztajā betona kabīnē, kurš nekad nav redzējis sentēvu Dievu ne arī baudījis Viņa labestību, un saka: „Dieva nav!” Viņš ir kā zivs, kas apgalvo, ka nav ūdens, kā putns, kas noliedz atmosfēras esamību, kā kurmis, kas deklarē, ka nav zemes, un kā vīrietis vai sieviete, kas saka, ka nav mātes vai tēva.

Tagad ar to pietiks! Mēs redzam, ka Dievs ir Dievs, kas mēra, no Viņa pirmās publicētās grāmatas – Visuma. Mēs arī zinām, ka Dievs ir Dievs, kas mēra, no rakstītā Dieva Vārda. Mēs zinām, ka Viņam ir tāds raksturs, pēc tā, kā Viņš deva šķirsta un Tempļa izmērus, un pēc tā, kā Viņš sadarbojas ar mums. Paskatīsimies uz to šādā kārtībā:

1. Šķirsts: *Lai tie taisa šķirstu no akāciju koka; tā garums lai ir pustrēšas olekts, tā platums - pusotras olekts un tā augstums – pusotras olekts* (2. Moz. 25:10).

2. Tempļis: *Viņš izmērīja mūra rītu pusi ar mērkoku – pieci simti mēru pavisam. Tad viņš pagriezās uz ziemeļu pusi... Tad viņš apgāja apkārt un mērīja dienvidu pusi... Tad viņš griezās uz vakaru pusi un mērīja... Viņš to mērīja no visām četrām pusēm... lai atšķirtu svēto telpu no nesvētās* (Eceh. 42:16-20).

3. Viņa ļaudis: Dievs rūpējas par visu. Viņš nav vienaldzīgs ne par vienu lietu. Viņš ņem līdzdalību detaļās, vai tu gatavo svētrunu, ko sludināt tūkstošiem, vai arī taisi putnu būrīti. Psalmists saka: *Tas Kungs raugās no debesīm, Viņš redz visus cilvēku bērnus... un vēro visus viņu darbus* (Ps. 33:13-15). Viņam nav vienalga, vai tu ej uz sporta spēli, skaldi malku vai dodies uz dievkalpojumu. Viņš to pārtrauga. Viņš atzīmē (Atkl. 20:12).

a) Dievs mēra mūsu centību ziedošanā.

Dodiet, tad jums taps dots: pilnu, saspaidītu, sakratītu un pārpārim ejošu mēru jums iedos jūsu klēpī; jo ar to mēru, ar ko jūs mērojat, jums atmēros (Lūk. 6:38). Viņš nomēra, ko Tu dod Viņam, lai varētu nomērīt, ko dot tev atpakaļ. Ja tu dod pārpārim, atbilstoši saviem resursiem, Viņš tev pārpārim atgriezīs, atbilstoši Saviem resursiem.

b) Dievs mēra mūsu centību piedošanā.

Jo tā, kā jūs tiesājat, kritizējat un nosodāt citus, jūs tiksiet tiesāti, kritizēti un nosodīti, un saskaņā ar mēru, kā jūs mēdzat mērīt citiem, jums tiks atmērīts (Mat. 7:2, *Paplašinātā Bībele (Amplified Bible)*). Ja vēlaties, lai Dievs ir žēlīgs pret jums, esiet žēlīgi pret citiem. Jēzum bija visas tiesības nosodīt ļaudis, kuri sauca: *Sit Viņu krustā*, bet Viņš teica: *Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara* (Lūk. 23:34). Tie Viņu piesita krustā nezināšanas dēļ (Ap. d. 3:17).

Mans draugs, tu arī dari sliktas lietas nezināšanas dēļ – daudz biežāk, nekā tu domā. Dārgie, Dievs skatās, Dievs dzird un Dievs mēra. Tas, kurš dara sliktu tev, iespējams, arī to nezina, jo nepazīst Kristu jeb slikti Viņu pazīst. Atceries, pagātnē tu biji tāds pats. Uzmani savu sirdi un kas nāk no tavs muts. *Bet Es jums saku: par ikkatru veltīgu vārdu, ko cilvēki runās, tiem būs jāatbild tiesas dienā* (Mat. 12:36).

Dievs neatstāj neievērotus sīkumus. Viņam patīk, ja mēs pievēršam uzmanību detaļām. Atceries, ka Viņš teica: ja tu esi uzticams *mazās lietās*, Es tev došu varu pār desmit pilsētām (Lūk. 19:17). Dievs mēra. Es zinu, ka tu negribi tikt mērīts, bet, vai tev tas patīk vai nē, Dievs tevi mēra katru dienu, un tas ir tevis paša labā. Ja Dievs nemērītu, nevarētu būt tiesas diena. Spriedums pamatojas uz datiem. Tādēļ Dievs katru dienu krāj ierakstus. Viņš grib taisnīgi tiesāt. Ja tu mīli Dievu no visas sirds, tu Viņam patiksi un tev nebūs jābaidās no sprieduma (1. Jāņa 4:17,18). Tikai noziedznieki baidās no tieša.

c) Dievs, saskaņā ar mūsu paklausības mēru, nomēra svētības.

5. Mozus 11:13-23 dots garš svētību saraksts, kas tiek dotas Dievam paklausīgiem cilvēkiem.

d) Dievs mums nomēra pienācīgo žēlastības mēru.

Bet ikvienam no mums piešķirta žēlastība tādā mērā, kādā to Kristus mums ir dāvinājis (Efez. 4:7).

Te tas atkal ir! Jā, es zinu, ka Dievs dažas lietas dod bez mēra, piemēram, piedošanu tiem, kuri nožēlo, bet šodien es rakstu par lietām, ko **Dievs mēra**. Viņš nedod katram vienu un to pašu žēlastības mēru visu laiku. Viņa žēlastības mērs priekš katra no mums ir atkarīgs no mūsu aicinājuma, dāvanām, apstākļiem un Dieva mums paredzētā plāna kļūt par Viņa godības traukiem. Ja Viņš dotu vairāk žēlastības, kā tas mums vajadzīgs, mēs kļūtu lepni, ja par maz, mēs nokalstu un nomirtu. Dievs nedeva Pāvilam žēlastību, kādu viņš gribēja, lai dzelonis miesā tiktu paņemts prom. Taču Dievs deva pietiekami daudz žēlastības, lai to izturētu. Tā Dievs viņu turēja pazemībā un padziļināja Savas attiecības ar Pāvilu, lai viņš būtu derīgāks (2. Kor. 12:7-9).

Doktrīnas par žēlastību kopsavilkums ir šāds: Tev vienmēr pietiek Dieva žēlastības. Viņš nomērīs pietiekami daudz žēlastības, lai izvestu tevi cauri visam, kam tev jāiet cauri. Reizēm šķiet, ka Dievs tev visu laiku ļauj iet pa pašu malu, tāpat kā Viņš Ģetzemanē veda Savu Dēlu līdz pilnīga sabrukuma kraujai, bet beigās žēlastības bija pietiekami – eņģelis Viņu stiprināja. Mans draugs, tas eņģelis joprojām ir šeit, lai tev palīdzētu.

Un beidzot, Dievs nesvaidās ar Savu žēlastību kā ar kaut ko bezvērtīgu. Tāpēc, ka tā ir ļoti dārga un pirka ar asinīm, to dod ar mēru. Visiem, kuri to ļaunprātīgi izmanto, ir iemesls baidīties.